

Alsjeblieft, een
kerstverhaal van
Marcel Heunks

Kijk voor meer kerstverhalen op www.verhalenvoorkerst.nl

Het slimme sneeuwpopmeisje

‘Opzij, opzij, Mike is er heel erg aan toe.’

Iedereen boog zich zover mogelijk naar voren om een glimp op te vangen van Mike. Hij lag op een ijsbrancard die werd voortgetrokken door twee sledehonden.

‘Leg hem maar in een bad met ijskoud water,’ zei de grootste van het stel. Hij bestond uit drie enorme sneeuwballen, van groot naar klein. Hij had een chique zwarte hoed op en zijn wortelneus was net iets meer oranje en net iets groter dan de wortelneuzen van de anderen. De takken die zijn armen vormden waren als die van een bodybuilder. Hij heette Gubbe. ‘Giet er ijsblokjes bij en dan komt hij er hopelijk weer bovenop. Vergeet niet die wortel terug te stoppen die naast hem ligt.’

Het gonsde door de menigte. Iedereen keek elkaar vragend aan, er werd gesmoesd dat Mike te veel gekke dingen deed en een enkeling wist zelfs te vertellen dat zijn laatste dagen op deze manier snel gesmolten zouden zijn. Zijn toekomst als vaste sneeuwpop zou smelten voordat deze goed en wel begonnen was.

De grote sneeuwpop hief zijn takkenarm ten teken dat iedereen stil moest zijn. ‘Om te voorkomen dat iedereen zijn eigen verhaal maakt: Mike stond zoals altijd in een tuin, ergens in het Zwarte Woud in Duitsland. Vorig jaar was het nog net te houden voor hem, maar deze winter willen de temperaturen maar niet verder zakken. Als dit zo doorgaat kunnen we straks alleen nog de kinderen in het hoge noorden blij maken.’

‘Of op de Zuidpool,’ riep een sneeuwpop van achteraan.

‘Hoeveel kinderen denk jij dat er op de Zuidpool wonen?’ vroeg Gubbe verontwaardigd.

Terwijl iedereen zachtjes grinnikte, hield de sneeuwpop snel zijn mond.

Gubbe stoorde er zich verder niet aan en ging verder. ‘De vraag is wat we moeten doen. Veel van onze medesneeuwpoppen hebben het niet gered. Mike had enorm veel geluk dat hij op tijd ontdekt werd, maar andere sneeuwpoppen eindigen in een waterballet. We zijn elk jaar met minder op onze grote sneeuwpoppenbijeenkomst.’ Weer begon iedereen te smoezen met elkaar. Er was een hoop onrust.

‘Voordat je het weet, is er geen sneeuwpop meer te vinden,’ zei er een.

‘Zijn wij er volgend jaar nog wel?’ vroeg een ander zich hardop af.

‘Wat als we er straks allemaal niet meer zijn?’ zei een derde paniekerig.

‘We moeten hulp vragen,’ zei een klein sneeuwpopje met een hoge stem. Ze had een zomerhoedje op en een klein worteltjesneusje dat op een schattig wipneusje leek.

Ineens was het stil. Iedereen keek haar kant op.

‘Hoe heet jij?’ vroeg Gubbe.

Ze keek naar de grond en schuifelde wat heen en weer.

‘Nou?’ drong Gubbe aan.

‘Janta,’ zei ze vlug.

‘Zo, Janta. Dus jij denkt dat we hulp moeten vragen.’

Ze knikte.

‘En aan wie dan wel?’

‘De Kerstman.’

Er werd druk gefluisterd. Sommige sneeuwpoppen sloegen hun takkenarm voor hun steentjesmond en een enkeling sloeg beide takkenarmen voor zijn knopenogen.

‘En waarom de Kerstman?’ vroeg Gubbe langzaam.

‘Nou, de Kerstman heeft overal wel een oplossing voor. Hij woont in het koudste deel van de Noordpool, dus hij weet vast hoe we ervoor kunnen zorgen dat we overal koud blijven.’

Gubbe was even stil. Net toen Janta hoop kreeg dat ze een goed plan had bedacht, begon Gubbe te bulderen van het lachen. Iedereen lachte mee. Verbaasd keek Janta om zich heen. Ze begreep er niets van.

‘Lief sneeuwpopje,’ zei Gubbe. ‘Je hebt nog een hoop te leren. De Kerstman heeft zich nog nooit om ons bekommerd. Als hij zijn cadeautjes komt brengen, moet menig sneeuwpop op het laatst opzij springen om geen rendierhoeven in zijn sneeuwbuik te krijgen. Leuk bedacht, maar een onzinnig plan.’

Een klein rond ijsdruppeltje plofte vanuit Janta’s knopenoogje in de sneeuw. Terwijl ze wegliep, hoorde ze Gubbe aan iedereen vragen of er ook nog echt goede ideeën waren.

Die nacht staarde Janta naar de sterrenhemel. Het was lekker koud, een graad of twintig onder nul. Vlak voordat ze naar bed ging, had ze gezien dat Mike gelukkig weer een beetje wit rond zijn neus begon te worden. Zijn temperatuur was alweer richting nul gezakt, dus het leek goed te komen met hem.

Janta's ouders waren heel lang geleden, ergens in België gesmolten. Ze kwamen er al jaren, daar in de Ardennen. Zoals elk jaar waren de vooruitzichten goed. Ze zouden samen op het landgoed van een rijke meneer gaan staan. Dat ging een paar dagen goed. Er viel zelfs sneeuw, totdat plotseling de zon begon te schijnen. Ze waren te laat geweest om te vluchten, maar ook om gered te worden. Met in elkaar verstrengelde takken werden ze gevonden als een plas water. Mike had zich vanaf dat moment over Janta ontfermd en hij was als een grote broer voor haar.

Mike mocht niet ook ergens wegsmelten, terwijl zij niets deed, bedacht Janta zich. Ze nam een besluit. Ze stond op en zette haar zomerhoedje op. Stil sloop ze naar buiten, op zoek naar de twee sledehonden die Mike hadden gebracht. Ze spande de ijsbrancard en ze fluisterde: 'Naar de Kerstman.' De honden keken haar kwispelend aan. Ze begrijpen me, dacht Janta blij en ze gaf ze de sporen. Al snel zag ze achter zich het sneeuwpoppendorp langzaam kleiner worden.

Uren later rolde Janta uitpunt van de ijsbrancard af. Om zich heen zag ze lichtjes en hoorde ze geroezemoes. Ze had het idee dat ze omringd werd. Ze had geen idee door wie allemaal, maar dat kon haar niets schelen. Ze wilde alleen maar slapen, zo moe was ze.

Janta schrok wakker. Waar was ze? Ze keek om zich heen. Ze lag op een sneeuwbed en de muren van de kamer waarin ze lag waren van ijs, helder ijs waar je een beetje doorheen kon kijken. Ze zag buiten figuren bewegen, maar ze kon niemand onderscheiden. Ze ging rechtop zitten.

Er werd geklopt. Langzaam ging de ijsdeur open. Een groen puntmutsje met een belletje eraan dat vrolijk klingelde, en daaronder een klein hoofdje met puntige oren, staken om de deur. Het werd gevolgd door de rest, een roodgroen gestreept pakje met

een brede zwarte riem die door een goudkleurige gesp op zijn plek werd gehouden. Het geheel werd afgemaakt met groene schoentjes waarvan de punten met een krul omhoog wezen.

‘Hallo. Ben je wakker?’

‘Ja,’ zei Janta. ‘Wie ben jij?’

‘Ik ben Rody. Ik ben een van de elfen van de Kerstman.’

Janta knikte.

Rody ging verder. ‘Ik moet ervoor zorgen dat iedereen het naar zijn zin heeft. Kan ik iets voor je betekenen?’

Ineens drong het tot Janta door. Ze voelde zich heel blij worden. Ze had het gered. Ze was bij de Kerstman. Hij moest hier dus ergens zijn. Ze keek langs Rody heen om te zien of ze al een glimp van hem kon opvangen.

‘Ga je nog iets zeggen?’ vroeg Rody ongeduldig.

‘Eh,’ zei Janta aarzelend, ‘eigenlijk wel. Ik wil graag naar de Kerstman toe.’

Rody kreeg een kleur. ‘Ik zou je met alle liefde willen helpen, maar de Kerstman heeft het erg druk, weet je. Waarom wil je dat?’

‘Dat zijn mijn zaken,’ zei Janta eigenwijs. Ze sloeg haar takkenarmpjes over elkaar.

‘Tja, dan ben ik bang dat ik je niet kan helpen.’ Rody draaide zich om en wilde de deur uitgaan.

‘Wacht,’ besloot Janta, ‘het voortbestaan van alle sneeuwpoppen staat op het spel. De Kerstman is de enige die ons kan helpen.’

Rody keek Janta onderzoekend aan en wreef met zijn hand over zijn kin.

‘En...?’ vroeg Janta. ‘Je moest het toch iedereen naar de zin maken?’

Rody slikte. ‘Nou, vooruit. Kom maar mee. Ik zal zien wat ik kan doen.’

Janta ging achter Rody aan. Ze liepen door een dorp. Links en rechts zag Janta huisjes die allemaal waren versierd met mooie lichtjes in allerlei kleuren en met hulsttakken waaromheen rode linten waren gestrikt. Om de drie huizen stond midden in de straat een versierde kerstboom. De eerste die ze zag was met alleen gouden ballen versierd, de tweede met groene en rode ballen en de

derde met zilver en blauw. Ze werden allenmaal beschenen door de mooiste lichtjes.

‘Wie wonen in al die huizen?’ vroeg Janta aan Rody.

‘Wij, dat wil zeggen, alle elfen die voor de Kerstman werken.’

‘Waar woon jij dan?’

‘Daar.’ Rody wees naar een huisje aan het einde van de straat. Een gele gloed kwam achter de ruiten vandaan. Voor het grote raam hing een zilveren kerstster en om het raam heen flikkerden lichtjes afwisselend in rood en groen.

‘Kom,’ zei Rody, en ze sloegen rechtsaf. Voor zich zag Janta een groot kasteel. De lichtjes en de versieringen rondom waren overweldigend. Alle kerstkleuren die je maar kon bedenken verlichtten het kasteel.

‘Daar werkt de Kerstman. Kom maar mee.’

‘Eh, vind je het goed om te vragen of de Kerstman naar buiten kan komen? Anders smelt ik nog.’

‘Goed. Wacht hier. Ik ben zo terug.’

Een paar minuten later ging de deur open en stapte een grote, dikke man naar buiten. Hij had zwarte laarzen aan en een rood pak met net zo’n kleur muts. Zijn baard was wit als de sneeuw.

‘Ho, ho, ho,’ riep hij vrolijk naar Janta. ‘Ik begreep van Rody dat je hulp van me nodig hebt? Wat kan een sneeuwpop met deze kou nog meer wensen dan?’

‘Nou,’ begon Janta en ze vertelde het hele verhaal aan de Kerstman. Over haar ouders, over Mike, dat het almaar warmer wordt en dat het steeds moeilijker zou worden om kinderen blij te maken met een echte sneeuwpop.

‘Hmmm.’ De Kerstman wreef over zijn baard en keek bedenkelijk. ‘Dat het steeds warmer wordt, daar kan ik helaas niets tegen doen.’

Janta keek verdrietig naar de grond. Dus toch, dacht ze. Had Gubbe dan toch gelijk? Interesseerde het de Kerstman niets dat kinderen niet meer konden genieten van sneeuwpoppen? Er welden ijsdruppels op in haar knopenogen.

‘Maar...’ zei de Kerstman plotseling met een opgeheven vinger.

‘Janta keek hem met betraande ogen aan.

‘...misschien heb ik een oplossing.’ Zijn ogen lachten en hij had een glimlach van oor tot oor.

Haar knoopogen sprongen op. Ze kreeg weer hoop.

De Kerstman fluisterde iets in het oor van Rody. Rody speerde weg en kwam een paar minuten later terug. Hij had een flesje in zijn handen waar een kurk op zat. Hij gaf het aan de Kerstman.

De Kerstman haalde de kurk eraf en goot een heel klein beetje van de inhoud over Janta. Het was zilverblauw poeder dat glinsterde als kristal. Ze voelde een lichte tinteling door haar hele sneeuwjijfe gaan.

‘We gaan direct kijken of het werkt. Kom maar mee,’ zei de Kerstman en hij wenkte haar.

Ze liep achter hem aan en ze stopten bij zijn enorme arrenslee.

‘Haal jij de rendieren?’ vroeg de Kerstman aan Rody.

Niet veel later voelde Janta de koude winterlucht langs haar takken suizen. Ze moest haar zomerhoedje vasthouden om deze niet te verliezen.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg ze door de harde wind heen.

‘Naar Australië,’ riep de Kerstman terug.

Janta schrok. In Australië kwamen de sneeuwpoppen nooit. Mike had weleens verteld dat het daar zo heet kon zijn, dat je het als sneeuwpop hooguit een kwartiertje volhield. Als je dan een plasje water was, kon je ook echt niet meer gered worden. Dan verdampte je en was je voor altijd verdwenen. Ondanks de kou, rilde Janta bij dat idee.

De Kerstman zag haar geschrokken gezicht. ‘Ho, ho, ho,’ riep hij lachend. ‘Maak je geen zorgen. Ik laat je heus niet smelten.’

Janta hoorde zijn bulderlach, maar ze was er echt niet gerust op. Ze keek naar beneden. Ze vlogen zo hoog, dat als ze uit zou stappen, er niet veel van haar over zou blijven. Er zat niets anders op dan te blijven zitten.

Na een paar uur werd het duidelijk warmer. Ze voelde de warmte op haar sneeuw huid, maar er viel geen druppeltje water vanaf. Ze wreef met haar takkenhandje over haar lijfje. Ze voelde niets dan de koude sneeuw.

Niet veel later stonden ze op de grond. Ze stapte uit en knipperde met haar knopenoogjes tegen de felle zon.

‘Hoe kan dit?’ vroeg ze verbaasd. ‘Het moet minstens dertig graden zijn, maar er gebeurt niets. Ik voel net zo koud als altijd.’

De Kerstman boog zich naar haar toe en zei: ‘Dan werkt het gelukkig goed. In het flesje zit een beschermend, magisch poeder. Ooit heb ik het gekregen van een oude sneeuwtovenares. Zij helpt mij af en toe om de magie van Kerst levend te houden. Je mag het hebben. Jullie sneeuwpoppen kunnen het beter gebruiken dan ik. Je krijgt ook de formule van me om het zelf te maken. Het is niet moeilijk.’

‘Mike, Mike, hoe is het met je?’ vroeg Janta. Ze was zojuist afgezet door de Kerstman.

‘Goed hoor. Ik voel me weer lekker koud. Vanochtend ben ik nog getemperatuurd en ik had een normale min twaalf. Ik ben dus weer helemaal de oude.’

‘Waar ben jij geweest?’ vroeg Gubbe boos. ‘Zonder iets te zeggen ons verlaten en dan ook nog afgezet worden door de Kerstman. Ik zei toch dat je je niet met hem moest inlaten.’

Janta haalde het flesje tevoorschijn en zei: ‘Ik ben in Australië geweest.’ Alle sneeuwpoppen dromden om haar heen en waren direct een en al oor. Ze vertelde haar verhaal. Iedereen vond haar het slimste sneeuwpopmeisje dat ze ooit hadden gekend. Iedere sneeuwpop ging voortaan met zijn eigen flesje magische poeder op stap en vanaf dat moment durfden de sneeuwpoppen weer overal op de wereld kinderen blij te maken.

Als het rond de Kerst te warm is voor sneeuw, maar je ziet toch een sneeuwpop, dan hoef je niet verbaasd te zijn, maar loop naar de pop toe en vraag het de groeten te doen aan Janta. De sneeuwpop zal licht voor je buigen en je bedanken dat je gelooft in de magie van Kerst. O, en mocht je naast die sneeuwpop een flesje met zilverblauw poeder zien staan, laat het dan alsjeblieft staan.

Naast dat ik de schrijver ben van deze kerstverhalen, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.nl/justin, en schrijf ik voor www.sinterklaasverhalen.nl.